

POP

Rock 'n Sport

Anul I nr. 12 1991
FESTIVALUL FOLK '91
BILL WYMAN POVESTESTE
CE MAI FACETI
GEORGE ALEXANDRU?
HARD'N'HEAVY
DE LA A LA Z
DANCES WITH WOLVES
CRISTOPHER LAMBERT
DIN LUMEA SPORTULUI

CARMINE APPICE
BATTERIE

JOHN SYKES
GUITARE-VOIX

TONY FRANKLIN
GUITARE BASSE

BLUE MURDER

supliment săptămânal al cotidianului

CURIERUL NATIONAL

de toate

IN 1973 Ingeborg Bachman, una dintre cele mai talentate scriitoare austriece de după cel de-al doilea război mondial, moare în urma unor arsuri foarte puternice datorate unei țigări uitate aprinse în pat. Romanul scris de ea cu doi ani înaintea morții, „Malina“, constituie o metaforă profetică a destinului scriitoarei. Ciudatul roman a fost ecranizat într-o coproducție austro-germană. În rolul principal, actrița franceză

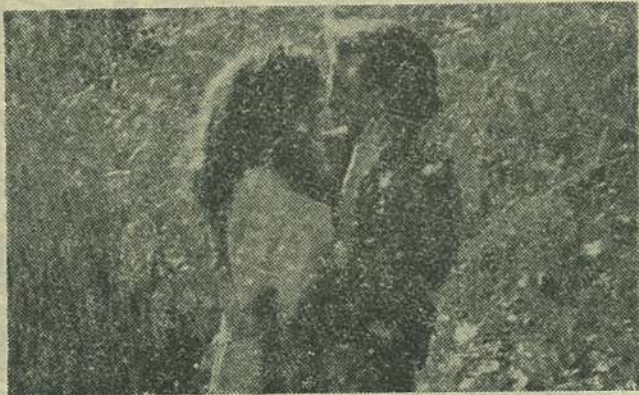
Isabelle Huppert dă viață unei eroine caracterizată de critica entuziastă drept un „infern psihologic“, reușind performanța de a-și multiplica toate rolurile ei celebre de până acum. Alături de Isabelle Huppert în film mai apar — actorul ungar Can Togay și Mathieu Carrière. În ciuda complexității sale, filmul s-a bucurat de succes de public în Austria, iar critica l-a considerat ca unul din cele mai izbitute filme europene din ultima perioadă. (L. Comșa).

ANDREI KONCEALOVSKI este regizorul filmului Proiecționistul. Un film cu un buget colosal produs de Numero Uno International — Italia și Mosfilm. Protagonistii sint — Tom Hulce (Amadeus), Lolita Davidovici și Bob Hoskins. Filmul evocă anii dictaturii staliniste: 1937—1953. Un proiecționist angajat la Kremlin îl vede zilnic pe Stalin și cunoaște lucruri neștiute de muritorii de rând... Pentru acest rol se zvoneste că Tom Hulce a început deja să-nvețe limba rusă!

Supliment editat de „Presa liberă“ în asociere cu cotidianul societății „Curierul național“ Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

Dances with Wolves

1. HOME ALONE (regia Chris Columbus) int. Macaulay Culkin. 2. DANCES WITH WOLVES (Kevin Costner), Kevin Costner. 3. KINDERGARTEN COP (Ivan Reitman), Arnold Schwarzenegger. 4. THREE MEN AND A LITTLE LADY (Emile Ardolino), Tom Selleck. 5. GODFATHER 3 (F.F. Coppola), Al Pacino. 6. MISERY (Rob Reiner), James Caan. 7. EDWARD SCISSORHANDS (Tim Burton), Johnny Depp. 8. GOODFELLAS (Martin Scorsese), Robert De Niro. 9. LOOK WHO'S TALKING 2 (Amy Heckerling), John Travolta. 10. ROCKY 5 (John G. Avildsen), Sylvester Stallone.

● ACTORII AMERICANI trec în spatele camerei. Din ce în ce mai multe și mai reușite încercările lor depășesc calitatea unor simple experiențe. După „The Rookie“, ultimul și se pare cel mai bun film al lui Clint Eastwood, după bătălia învingătoare a lui Kevin Costner cu producătorii pentru a realiza un film de tipul deja mortului western cu actori neprofesioniști — „Dances With Wolves“, un alt actor — Jack Nicholson, cu un scenariu vechi de zece ani, a reușit (să nu uităm că nu este la prima încercare) prin filmul „The Two Jakes“ să rămână elegant tot în picioare.

LUMINIȚA COMȘA

UNELE DINTRE cele mai celebre creații cinematografice italiene din 1937 încoace, au căpătat viață la Cinecittà, centrul filmului italian situat la periferiile Romei. De curind conducătorii studioului au hotărât să sporească veniturile prin scoaterea la licitație a rezuzitei, decorurilor și altor obiecte memorabile din 142 de filme produse în acest studio. Printre lucrurile scoase la licitație figurează patru fotolii din ultimul film al lui Fellini — „La Voce della Luna“, un living baroc din „Ghepardul“ lui Luchiano Visconti și un dormitor stil „Art Nouveau“ din „Nașul III“ de Francis Ford Coppola. (L. Comșa).

REGIZORUL ITALIAN Ettore Scola nu a renunțat la proiectul său de a face un film după „Șase personaje în căutarea unui autor“ de Luigi Pirandello. Realizarea unei versiuni cinematografice după această piesă nu a interesat nici pe însuși autorul ei, deși în anii '30 Max Reinhardt a sperat să realizeze un asemenea film. În rolul principal Scola speră să-l poată folosi pe Vittorio Gassman. (L. Comșa).

IN AMERICA crește spectaculos încesările la „The Silence of the Lams“ (circa 50 milioane dolari până la jumătatea lunii martie), un thriller psihologic de Jonathan Demme și cu Jodie Foster — Anthony Hopkins în rolurile principale. (L. Comșa).

PUPI AVATI (desemnat cel mai bun regizor italian al anului trecut) intenționează să realizeze un film dedicat televiziunii — Talk Show, în care

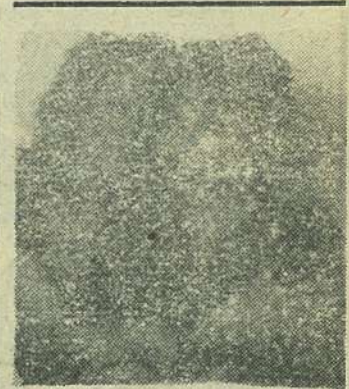
va aprofunda analiza a opt personaje participante la un Talk Show, modul în care acestea sint în realitate și vor să apară în fața tele-camerelor.

DE REȚINUT CIND S-AU NĂSCUT

- 13 aprilie — Lester Chambers (percusionist la Chamber Bros) — 1940; — Jack Casady (fost basist la Jefferson Airplane și Hot Tuna) — 1944; — Al Green — 1946; — Jim Pons (Turtles, Mothers Of Invention, basist) — 1946
 - 14 aprilie — Ritchie Blackmore (Deep Purple, Rainbow, chit. solo) — 1945
 - 15 aprilie — Bessie Smith — 1894; — Dave Edmunds — 1944
 - 16 aprilie — Bobby Vinton — 1935; — Dusty Springfield — 1939
 - 17 aprilie — Don Kirshner — 1934
 - 18 aprilie — Mike Vickers (chitarist la Manfred Mann) — 1942; — Lenny Baker (Sha Na Na) — 1946
 - 19 aprilie — Alan Price (Animals, keyb.) — 1942; — Mark Volman (Turtles și Mothers Of Invention, solist vocal) — 1947
 - 20 aprilie — Cray Frost (Grand Funk Railroad, keyb.) — 1948
 - 22 aprilie — Charlie Mingus 1922; — Peter Frampton (a fost chitarist la Humble Pie pînă la cariera solistică de vocalist și compozitor) — 1950
 - 23 aprilie Roy Orbison — 1938
- Din numărul următor vom încerca să grupăm alături de „monștri sacri“ din prima gene-

rație și zilele de naștere ale actualelor vedete, singurul neajuns va fi că vom intirzia cu o săptămână așteptind presa externă. Dar astfel pentru anul viitor veți ști cui să-i transmiteți felicitări sau să vă gândiți împreună cu cine sinteți în zodie. Oricum LA MULȚI ANI tuturor Berbecilor!

SILA VĂDUVA

● SHIRLEY MAC LAINE și-a inaugurat seria de spectacole dintr-un turneu în Brazilia. La 49 de ani, showurile fascinantei actrițe sint un adevărat eveniment. Un bilet la aceste concerte costă între 40—60\$ (L. Comșa).

CRITICA SUSTINE că regizorul american Oliver Stone este ultimul regizor care mai reușește încă să găsească adevărul în furie, frumusețea în apusurile psihedelice, politicul în autodistrugere, filmele sale reușind să trezească publicul din comoda și obișnuita indiferență.

În acest context se înscriu cele mai cunoscute filme ale sale — „Platoon“ (Oscar pentru cel mai bun film și cea mai bună regie), „Born on the Fourth of July“ (Oscar pentru cel mai bun montaj), „Wall Street“ (Oscar pentru interpretare — Michael Douglas) sau „Talk Radio“. La fel de curajos și excesiv izbitor este și ultimul său film — „The Doors“, film ce urmărește destinul unei celebre orchestre rock a anilor '60, dar și a șefului acesteia,

Jim Morrison. În prezent, Oliver Stone, un adevărat om orcheștră în probleme de film — e regizor scenarist și producător — la cei 45 de ani ai săi, pregătește o nouă „explozie cinema“, filmul „J.F.K.“ dedicat președintelui John F. Kennedy, asasinat la Dallas. Filmul, care va costa circa 40 de milioane de dolari, e în parte finanțat de firma Warner Bros și premiera lui e programată în 1992.

Unul din roluri, cel al lui James Garrison — anchetatorul asasinatului — va fi interpretat de Kevin Costner. Scenariul filmului se bazează pe cartea acestuia din urmă, „On the Trail or the Assassins“ dar și pe sursele altor publicații. (L. Comșa).

Abonamente

Am aflat că se puteau face, dar nimeni nu ne-a informat. Revista se află la poziția 276 pe lista publicațiilor interne. E bine să precizați acest lucru la oficiile poștale, unde se pot face abonamente în primele 2 săptămâni ale fiecărei luni. Prețul pentru un trimestru — 65 lei + 3.25 lei (taxă poștală). Dacă vi se va spune că nu apare pe listă, atunci faceți referiri la „nota de informare din 11.02.1991“. Dacă, totuși, nu reușiți, vă rugăm să ne scrieți!

de toate

ÎNCOTRO MUZICA FOLK?

Impresii după Festivalul „OM BUN“

Valeriu Sterian și Compania de Sunet

Mircea Baniciu

(Urmare din numărul trecut)

Despre modul cum s-au prezentat concurenții ne-a vorbit, cum ni se pare și firesc, președintele juriului — Titus Andrei. „Am salutat cu toată căldura inițiativa organizatorilor de a realiza acest festival. Este meritul lor că au îndrăznit să aducă muzica folk în prim plan, în pofida unor instituții, a unor adepți ai altor genuri muzicale care se opun acestui gen și care se consideră dincolo de... „limita“ folkului. Referitor la concurs, aș vrea să precizez că nu cred că cei care s-au prezentat la acest festival sînt cei mai reprezentativi în materie de folk, la ora actuală. Spun asta pentru că au fost și momente în care eu, ca membru al juriului, am gândit că unul sau altul nu prea aveau ce căuta în finală. Apoi am constatat la interpretări o tendință de a ieși din atmosfera specifică muzicii folk, de a se lăsa copleșiți de influențele muzicii pop și chiar rock. Eu cred că este o lipsă de personalitate a celui care se prezintă la un asemenea festival. Ceea ce mi-a plăcut este că sala a reacționat la „devieri“, iar atunci cînd a fost o poezie adevărată, o melodie adevărată, publicul a știut să recepționeze cu sfîntenie mesajul transmis de interpret“. În Gală, cum am mai spus, au fost nouă premianți. O adevărată avalanșă de premii, cum spunea și Alexandru Andrieș. „Probabil că s-a mers pe criteriul unul da unul nu. E un criteriu bun, dar seamănă prea mult cu ce se întîmpla la «Cîntarea României», cînd erau premiați toți sau aproape toți. Nu au fost niște premii clare. În mod normal, trebuiau să fie 3 premii. În cazul acestui festival este greu să decizi dacă cel care a luat premiul revistei «Flacăra» este mai bun sau mai slab decît cel care a luat premiul oferit de... Pan Show, să zicem. Părerea mea este că nici de trei premii nu era nevoie. Personal aș fi dat doar două. Lui Emeric Inre din Cluj și lui Raul Cârstea și prietenului său Neculae Constantin din București. Să nu mă întrebî din nou. Nu știu. De altfel, nu am fost singurul de această părere. Eu, în timpul deliberărilor, eram în scenă, iar a doua zi m-am trezit cu... avalanșă asta de premii. Eu dacă aș fi fost organizator, aș fi dat în sală tichete pe care să fie trecute nu numai opțiunile pri-

vind concurenții, ci și opțiuni privind partea de recital. Nu cred că e scutit nimeni de judecata de valoare a publicului. Ar fi fost foarte interesant. Și dacă tot am ajuns la organizare, personal m-a mai deranjat și faptul că deși am hotărît ca fiecare dintre noi să apară în recital respectînd criteriile cerute de folk în ultima seară au cîntat niște oameni, pentru care am tot respectul, dar care nu au nici în clin nici în mîncă cu folkul. Dacă unul dintre criteriile de

PRECIZARE. Festivalul a fost organizat de Societatea Muzicală Meitronom în colaborare cu Ministerul Tineretului și Sportului, Ministerul Culturii și Fundația pentru Tineret București. Firmele particulare „Diana Holidays“ și „Pan Show“ nu au sponsorizat manifestarea (cum a reieșit din anunțul Televiziunii în finalul mini-grupajelor difuzate vineri și sîmbătă) ci au acordat premii în valoare de 5 000 lei. Din afiș reieșea că și Televiziunea era implicată în organizare dar după felul în care i-a informat pe telespectatori (fără premii, fără numele interpretelor în mai multe secvențe) asupra evenimentului ne rămîne doar să punem întrebarea: Ce rost avea să stea un car. o echipă tehnică numeroasă (numele tuturor au apărut pe micul ecran) timp de 3 zile la Teatrul „Ion Creangă“ dacă materialul oferit a fost așa haotic și fără esență? (O.D. și I. M.)

a fi invitat la festival a fost faptul că ai făcut sau nu parte din «Cenaclul Flacăra», atunci eu nu ar fi trebuit să fiu invitat. Dacă am stabilit un lucru la început, atunci el trebuia respectat pînă la capăt. Nu știu unde s-a produs ruptura, dar ea s-a produs, și-mi pare rău». Această schimbare de direcție, despre care ne-au mai vorbit și alții, ale căror păreri le vom publica în numărul viitor, publicul se pare că nu le-a sesizat. El a fost totuși mulțumit atît de partea de concurs, cît și de partea de recital. Desigur, s-au făcut și observații, dar nu privind organizarea, ci privind repertoriul concurenților. Astfel,

Vlăduț Crețu, 9 ani, revelație a festivalului

Un „Crai Nou“... Constantin Dragomir

doamna Gabriela Ioan ne-a spus că i se par puțini dintre concurenții promițători, și că tot cei vechi sînt mai buni. „S-au remarcat, ne-a spus dînsa, Raul Cârstea și Neculae Constantin, iar revelația festivalului a constituit-o Vlăduț Crețu, băiețelul de 9 ani, care a dat lecții, prin modul de interpretare, multora dintre concurenți“. Ioana Virlean și Mircea Secan, ambii studenți, au considerat că prin acest festival muzica folk înflorește din nou, că mai sînt încă tineri care știu să cînte și că unii dintre ei chiar s-ar situa peste nivelul lui Adrian Daminescu. Și ei ca și mulți alți spectatori au optat pentru formația Alutus din Slatina, care, de altfel, cum se știe deja, a și cîștigat Marele Premiu oferit de Societatea Meitronom.

În numărul trecut am relatat o parte din opiniile membrilor juriului, a invitaților, a citorva dintre spectatori. Punctele de vedere contradictorii, așa cum afirmam și data trecută, ne dau totuși o privire de ansamblu

asupra acestei prime ediții a Festivalului național de muzică folk. Continuăm, așadar, cu părerile celorlalți, păreri ce pun în lumină și unele aspecte de cultise.

Valeriu Sterian, unul dintre membrii juriului și unul dintre organizatori a ținut să ne precizeze că este un romantic, un hotărît romantic și nu un complexat și în acest sens „mi-am permis să intru în această treabă, care ține de artă, de bun simț și de cultură cu sufletul deschis, crezînd că totul va fi bine și frumos. Am constatat însă că nu totul a funcționat așa cum trebuia. Începînd de la concurs, concurenții și terminînd cu organizarea. Desigur, o parte din vină o port și eu. Eu mi-am imaginat că noi, cei mai bătrîni cei care am născut sau am ajutat la nașterea muzicii folk în România, vom oferi, prin acest festival, o rampă de lansare unei noi generații care să ne „spargă“ pe noi, să fie mult deasupra noastră. Și nu s-a

întîmplat asta. După cît se vede, tot cei mai vechi sînt mai buni. Și asta este foarte trist și grav. Cu siguranță, în muzica folk se constată un recul, un mare recul. Eu am participat și la preselecție. A fost extraordinar de greu să alegi din cei 120 prezentați la concurs 15 sau măcar 10 buni. Puțini dintre ei știau 2-3 acorduri, și în mod excepțional erau cei care știau 4 acorduri. Iar din punct de vedere al textelor și al liniei melodice, toți s-au înscris într-o notă de o tristețe teribilă, nejustificată pentru vîrsta lor, justificată, poate, din punct de vedere social, ceea ce pe mine, nu ca specialist nici nu mă pretind un specialist, ca public m-a deranjat. Și regret că am pierdut un pariu. La începutul acestui festival, Victor Socaciu care face parte, ca și mine, dintre organizatori mi-a spus că el e sigur că muzica folk are un mare atu, acum, față de rock.

(Continuare în pag. a IV-a)

Gheorghe Ghiorghiu

Nicoleta Tudoroi din Chișinău

AGEZ OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

BONHAM. Grup mult comentat, format de către Jason Bonham (24 de ani), fiul lui John „Bonzo” Bonham (regretatul baterist de la Led Zeppelin). Deși Jason susține că este vorba de o formație și nu de un solist acompaniat de câțiva muziceni, este greu de presupus să fi reușit ceva fără asocierea inevitabilă cu numele renumitului tată. A luat ființă în 1988. Alături de Jason, se mai află Daniel MacMaster (vocal), John Smithson (bas și keyboards), Ian Hatton (chitară). Album în 1989 „The Disregard Of Timekeeping”. Acuzele criticii cu privire la asemănarea excesivă cu sound-ul Led Zep. sînt în bună parte justificate. Dar cine e mai îndreptățit să-și urmeze tatăl!?

BLUE MURDER. În 1988, la Los Angeles s-au reunit 3 vedete John Sykes (voce, chitară), Tony Franklin (bas), Carmine Appice (tobe). Retro-metal cu numele de blues. Materialul înregistrat n-a ajuns la valoarea componentelor, afirmă cronicarii. În ultimele zile se vorbește tot mai mult despre trecerea lui John Sykes la Def Leppard în locul lui Steve Clark. La tobe, la începutul acestui an a venit Michael von Konorring (fost coleg cu Yngwie Malmsteen). De reținut că Sykes a trecut prin „școala” Thin Lizzy și apoi Whitesnake. L.P.-ul autointitulat a apărut în 1989 la casa Geffen fără să facă vîlvă prea mare în topuri deși nu se poate spune că n-ar

avea valoare. Pentru moment soarta grupului este incertă.
BLUE CHEER. În plină epocă „flower-power” la San Francisco, grup de hippy cotate la un moment dat drept „cel mai zgomotos din lume” (asta

în 1968). Inițial grup de blues, sub influența trupelor de forță britanice, Cream și Jeff Beck Group, a schimbat componența de câteva ori trecînd la un hard puternic cu elemente psihedeliice. Primul album conține și o reluare după Eddie Cochran, „Summertime Blues” un fel de imn al tinerilor revoltați. A ajuns în Top 20 din S.U.A. Alte 8 L.P.-uri n-au reușit să-i readucă la performanța amintită. Singurul care s-a menținut în grup, după multe schimbări a fost basistul Dick Peterson. Metalistii adevărați trebuie să asculte măcar albumele „Vincebus Eruptum”, „Outside Inside” (1968), „Blue Cheer” (1970), „Oh Pleasant Hope” (1971).

BLUE OYSTER CULT. Cum reiese și din nume, este vorba de „cult metal” lansat în 1971 la New York din foști membri ai unui alt grup cu nume bizar, Stalk Forest Group. Albumele B.O.C. conțin toate orientările vremii, de la heavy metal de atmosferă (This Ain't The Summer Of Love) pînă la balade pop (Don't Fear The Reaper”, cel mai mare hit al lor). Un punct de interes în istoria acestui grup este și faptul că melodiile cele mai cîntate dar și apreciate au fost compuse și scrise de către cele două femei ale rock-ului, Patti Smith și misterioasa Helen Wheels. Din cauza numeroaselor proiecte solistice ale componentelor, B.O.C. și-a încetat activitatea. Variantă de la începutul anilor 80: Donald (Buck Dharma) Roeser, chitară solo, voce, Erick Blook, chitară, keyboards, voce, Allen Lanier,

Blue Murder

BONHAM

keyb chitară, Joe Bouchard, bas, voce, Rick Downey tobe. Cîteva L.P.-uri pentru colecționari: „Blue Oyster Cult” (1971), „Tyranny And Mutation” (1973), „Secret Treasures” (1974), „Cultosaurus Erectus” (1980), „Fire Of Un-Known” (1981) și „Extraterrestrial Live” (1982).

BROWNSVILLE. Cunoscut și ca Brownsville Station, titlul discului din 1977, acest grup din Michigan n-a avut decît un hit în 1973 pe discul „Yeah”. Piesa cu pricina „Smokin' In The Boys Room” a fost reluată cu mult succes de Mötley Crue. Echipa inițială: Cub Koda (chit. voce, care a plecat după 1975 formîndu-și un grup propriu), Bruce Nazarian (chit., keyb. sosit înaintea discului din 1977), Michael Lutz, bas și Henry „H Bomb” Weck la tobe (a devenit mai tirziu producător pentru Blackfoot și alții). Se poate vorbi despre un heavy-boogie dezvoltat pe albumul „Air Special” din 1978.

Vor urma: Boston, Black Oak Arkansas, Budgie, Butthole Surfers, Bon Jovi.

ÎNCOTRO MUZICA FOLK?

(Urmare din pag. a III-a)

Da de unde! E fals! Muzica rock are mai mulți practicanți, mai mulți adepți din partea publicului. Nici nu se discută. Și, acum, s-a dovedit clar că așa este. Încă de prin '79 era deja o criză gravă a muzicii folk, pentru că era Păunescu care a sacrificat totul pentru interesele sale. Atunci era o criză și nu avea cum în '91 să nu mai fie. Din punct de vedere organizatoric? Se înregistrează multe carențe. Împreună cu Socaciu, Vintilă și cu ceilalți membri din conducerea Societății Metronom am stabilit, la început, niște lucruri care au fost frumoase cît s-au stabilit acolo. Mi s-a părut ciudat să vină Socaciu să ne spună „în seara aceasta vom avea o surpriză, Va cînta X și Y”. Surpriză pentru spectatori, dar nu și pentru noi. Nu numai că n-am știut noi, dar n-au știut nici cei de la sunet, n-au știut cite microfoane să pună. E stupid! Sigur că ar fi fost splendid să vin să spun că în seara aceasta va cînta Bob Dylan. E surpriza mea. Noi, cu riscul de a mă repeta, am dorit o relansare a fostului festival „Primăvara baladelor”. Mi se pare deci corect să ținem la niște canoane stricte, să nu le depășim. La preselecție am impus concurenților niște rigori clare și facem rabat la invitații? Și ceea ce este mai trist este că și publicul a uitat pentru ce a venit și a aplaudat. Poate că

totuși la viitorul festival va fi mai bine. Sper!”

Iată însă, că unul dintre prezentatorii festivalului, Călin Irimescu nu s-a limitat doar la a aprecia că unii dintre concurenții s-au prezentat mai slab decît se aștepta juriul sau publicul ci a găsit chiar și niște cauze. „E adevărat că puțini dintre interpreți s-au situat cu claritate în această muzică folk, în ceea ce a fost cîndva muzica folk, pentru că avem niște „copii cărunți” care au făcut folk de calitate și încă mai fac. Diferența dintre acești bătrîni și cei care apar este uriașă. Și cu tristețe trebuie să constat că cei care vin n-au înțeles ce înseamnă acest gen și nici n-au fost ajutați să înțeleagă. Acești concurenți au venit din toată țara, din Baia Mare, Iași, Slatina, Cluj... deci, niște oameni care nu cunosc culisele teatrului, nu cunosc pe nimeni dintre organizatori. Am constatat, cu surprindere, că nu i-a înconjurat nimeni cu căldură, cu o atenție că nu i-a îndrumat nimeni spre cabinele lor, că nu a existat o planificare a acestora. Nu i-a condus nimeni spre scenă, nu le-a spus nimeni un cuvînt de încurajare. Eu am stat cu ei acolo și i-am văzut tremurînd. Omul care este atacat din toate părțile și nu este protejat, înainte de a intra în scenă, cîntă cu 50-60 la sută din posibilități. Deci pentru mine este clar că nu au cîntat la valoarea lor. Un om care intră pe

scenă este un om care duce cu sine o mitralieră, o mitralieră spirituală care nu improază publicul cu gloanțe ci cu sentimente, gânduri ale interpretului. Deci dacă nu este ajutat să intre în scenă clar, eliberat de toată încărcătura agresivă din culise, el cîntă prost. Artiștii trebuie să înțeleagă că fără un aparat organizatoric, care să-i ajute vor pierde și vor pierde foarte mult. Sigur, a face un festival național este o nebunie. E foarte greu. Pe lângă acești sufletești ar fi trebuit să se simtă prezența și a altor factori. Care este aportul Ministerului Tineretului și Sportului și al Ministerului Culturii? A da niște sume de bani mi se pare insuficient. Pentru mine ajutorul real al acestor instituții ar fi constat în organizarea unor preselecții, riguroase, pe regiuni. Prin filialele lor, aveau această posibilitate. Pentru mine un concurs este un act de generozitate. Fără concurență orice act artistic este anihilat. Și așa dori să mă refer la o instituție care s-a implicat în acest festival. Televiziunea. Nu cred că nu se putea transmite, măcar cîmpelele din acest festival în direct. Era totuși prima ediție. Era un eveniment, iar pentru ei era o plulă. Nu așa îi ajută pe concurenți înregistrînd și apoi dînd în zeci de bucățele, din care aproape nu mai pricepi nimic, o asemenea manifestare. Apoi nu

este admis ca un cameraman să stea o jumătate de oră pe un scaun pe scenă. Publicul a venit să vadă un cameraman stînd? Cred că nu. Datoria lui era să intre și să filmeze! Spun asta știînd că în Televiziune mai sînt și profesioniști. Și încă ceva. Organizatorii nu sînt obligați să dea numărul de premii pe care și l-au propus dacă nu este cazul. E frumos. Dar pentru cei ce vin din urmă, pentru cei ce doresc să participe la o viitoare ediție, se naște o neclaritate privind criteriul valoric.”

Ducu Bertzi, care a participat la acest festival ca invitat, a văzut lucrurile într-o lumină mai... optimistă. „A fost bine că s-a organizat, în sfîrșit, un festival de muzică folk. E bine că a fost prezentă și Televiziunea și Radioul pentru că, poate prin prezența lor, îi vor ajuta pe cei mai buni să se lanseze și să devină cunoscuți. Singurul lucru mai puțin plăcut a fost faptul că în sală nu am întîlnit spectatori din generația tînă, care, firec, nu au prins perioada curentului folk dar care se pare nici nu sînt interesați de el. Atmosfera de familie despre care vorbea Andrei Partoș la început s-a continuat în toate cele trei seri. Eram cei care ne știam și ne-am revăzut acum, mult mai bătrîni. Din punct de vedere organizatoric a ieșit chiar mai bine decît mă așteptam eu avînd în vedere timpul scurt în care s-a perfectat totul. Aș dori însă, ca pe viitor să se aloce mai mult timp și mai ales mai multe fonduri pentru a avea posi-

bilitatea de a invita și folkisti români care acum se află în străinătate și chiar soliști de renume ai genului din alte țări.”

În încheiere, iată declarația regizorului Constantin Văeni, membru al juriului. „Eu nu știu dacă cei care au concursat au fost cei mai reprezentativi sau nu, cei mai buni sau nu. Ei sînt cei pe care i-am văzut și ascultat. Acest festival s-a întîmplat. Niște oameni formidabili au avut ideea extraordinară să readucă în atenție folkul. Să reinvie o tradiție, să ne ofere șansa de a ne simți tineri. Asta este important. Important este că mai există... folk, că prin această muzică, prin poezia ei ne simțim mai tineri. Nici celebritățile genului nu au început altfel decît prin a fi niște necunoscuți. Ca om, ca cineast m-am simțit extraordinar că am fost invitat. Vedeti, folkul nu este numai un gen muzical, este un mod de a fi, o condiție de a exista. El ne dă o generozitate. Omul are nevoile de generozitate, de o evadare în frumos. Ne dă o liniște, dar nu o liniște tautologică ci o liniște trăită cu voluptatea de a exista, de a putea să ne privim în ochi și de a ne descoperi că sîntem frumoși. Și zău, chiar merită să ne privim unii pe alții și să trăim.”

ORLANDA DELADI
IOANA MANDACHE

Fotografii de
DAN VATAMANIUC,
LIVIU MĂNEAN,
LIVIU POPESCU

Răspundem dacă sîntem în stare

IOANA MILUTINOVICI (București). Vei observa desigur că părțile despre Festivalul folk sînt împărțite, ceea ce mă face să cred că a II-a ediție va fi mult mai bună. Absența celor plecați din țară o regretăm cu toții. Melodiile cîntate de Vlăduț nu-i aparțin. De altfel „Andrii Popa” este cam greu să-l recompună cineva, chiar dacă are talent. Ștefan Hrușcă ar urma să se întoarcă în țară, luna viitoare. Dar cine îl poate obliga? Cînd vine, te anunț. O serie de discuri solicitate de tine există în magazine, dar multe dintre cînteculele care te referi n-au apărut pe disc, iar unele n-au fost încă înregistrate. Lui Mircea Baniciu poți să-i scrii pe adresa noastră, pînă cînd își va anunța oficial locul de primire a corespondenței. După cum vezi am răspuns la toate întrebările tale! **NELI VANCI** (Arad). Propui o rubrică cu titlul „Să nu-i uităm pe ai noștri! Cititorii întreabă... vedetele răspund”. Rămîne doar ca „vedetele” să fie dispuse să colaboreze. Oricum consideră că am lansat formula și așteptăm întrebări. Cine va primi mai

sau 13. De el depinde. De pe „Crazy World” s-au difuzat multe melodii. Chiar pe lista dedicațiilor figurează „Send Me An Angel” — Scorpions. Melodia „Doar tu vei fi” poate figura în programul de aproape 6 ore, dar nu obligatoriu pe lista dedicațiilor. E bine așa?

MIRCEA PELIN (București). Scurta istorie a rock-ului autohton este foarte la obiect. Iris merită mai mult, cum bine spui și probabil că va da mai mult, chiar dacă actualele condiții sînt paradoxale, mai grele ca înainte. Caracterizarea Didei Drăgan mi s-a părut cea mai reușită (dintre numeroasele portrete oferite în epistolă): „Mi se pare surprinzător că sînt relativ puțini cei care îi înțeleg muzica de înaltă ținută artistică. Cred că este una dintre puținele, dacă nu unica, dintre cîntărețele noastre care nu a făcut compromisuri cu muzica facilă și nu și-a consumat culturile prin baruri”. Cîntatul în baruri devine azi una dintre vitalele forme de existență pentru majoritatea soliștilor. În lumea mare a muzicii pop-rock toți ajung sau pleacă din cluburi,

science-fiction, muzică, sport”. **ILIE ADRIANA** (București). Răspunsul personal mi-e imposibil și sper să nu te supere. O voi face prin intermediul acestor rînduri. Nu avem nimic de ascuns, în fond!

CHRISTOPHER LAMBERT s-a născut la 29 martie 1957 la New York. Are 1,80 m, părul blond închis, ochi gri-albaștri. Căsătorit din octombrie 1983 cu Diane Lane. Îi plac mașinutele (jucării), jocuri pe computer, lectura și animalele de pluș (gusturi mature!). Are probleme cu vederea, iar în filme poartă lentile de contact. Acasă, ochelari. Nu zboară decît cu avioane particulare. Tatăl său a fost diplomat la Națiunile Unite motiv pentru care și-a schimbat des domiciliul. Mama e de origine franco-belgiană iar tatăl franco-britanic. A mers la o școală renumită din Geneva. La 12 ani spre supărarea părinților, a decis să devină actor. Stagiul militar l-a făcut la vîntorii de munte din Elveția. Tot tatăl l-a obligat să urmeze cursurile de la bursa londoneză de unde a fugit la un prieten din Paris. A lucrat o vreme la un magazin de îmbrăcăminte, apoi s-a înscris la „Conservator” unde a studiat 3 ani. În 1980 i s-a oferit un prim rol mărunț în filmul „Le bar du téléphone” cînd a fost remarcat de **Hugh Hudson** care tocmai își căuta un interpret pentru un nou Tarzan. În 1983 a devenit supervedeta datorită acestui rol, iar un an mai tîrziu a fost ales drept „bărbatul anului” în Franța. **Din filmografie:** „Purtain d'histoire d'amour” (1981), „Words And Music” (1984), „Subway” (1985), „Highlander” (1986), „I Love You” (86), „Sicilianul” (1987), „Uciderea preotului” și „Vis de dragoste” (tot în 1987), „De ce eu?” (1989) iar acum „Highlander II” (1990). Adresa pentru a obține autografe: Christopher Lambert, c/o LAMB BEAR Entertainment, 9220 Sunset Boulevard, Suite 201, Los Angeles, CA 90069 S.U.A. Acum poți să-i scrii!

a.p.

Christopher Lambert

multe, cu acela vom începe! **MIRELA HANGANU** (Cimpina). Bine că te-ai decis la scris, colega! Poți deveni membră a „Societății Metronom” venind la București și căutîndu-ne pe str. Onești 4-6, etajul I. O adeziune, o cotizație, o legitimație și apoi vei avea și un document provizoriu de D.J. (avînd în vedere că practici meseria cu pasiune). Numerele 2 și 3 ale revistei „Metronom” le vei primi acasă sau le preiei cînd ajungi în Capitală. Cit privește colaborarea, poate ai observat, este chiar o revistă a celor care o citesc. Multă lume mă consideră și pe mine colaborator. La radio există deja o emisiune care mi-e dragă (vineri noaptea) și nu-mi doresc mai mult. Alte probleme organizatorice le putem aborda direct. **MARINELA TIMPURIU** (str. Rîmnicu Vilcea nr. 31, Bl. 17 A, Sc. B, ap. 53, sector 3, cod. 74541, București). Adresa am publicat-o pentru toți cei care doresc să correspundeze cu tine despre idolul tău **Gabi Cotabiță**. Interviu pe care l-am programat cu Gabi, va apare în numărul 12

baruri, discotecă. vezi doar un caz: The Beatles! Am reținut propunerile tale pentru viitoare teme, care să pătrundă în revistă. Cartea „Conexiuni rock” nu știu cum o poți procura, dar poate ți-o oferă un alt prieten al rubricii!? **GRIGI (Galați)**. Aprecierile tale mă onorează iar cit privește multitudinea de „curajoși” apărați după „ploaie” sînt de acord cu tine. Un **Fan-Club Alexandru Andrieș** nu există încă, deși ar fi bine venit. El nu ocolește provincia, dar fizic nu are posibilitatea să facă deplasări fiind ocupat în primul rînd cu meseria de arhitect. Clipul **Oanei Sirbu** ți-a plăcut foarte mult! Un clasament al preluărilor din repertoriul internațional vom face cînd vom avea material suficient. Bulgarii cîntă în limba lor și „Sadness”! Ei știu ce înseamnă să înțelegi cuvintele și să respecti „copy-right”-ul. Și au condiții să orchestreze la nivelul originalilor. **ALINA BARCĂ** (str. Molidului nr. 39, Bl. B44, et. 3, ap. 15, cod 2.200, Brașov). „Doresc să leg prietenii, să correspundeze despre

Polana Brașov este o stațiune care nu mai are nevoie de prezentare. Pînă nu demult, cînd se vorbea de această stațiune, se amintea numărul de hoteluri, restaurante, de locuri de cazare, de baruri cu program și... de discotecă. Cînd se ajungea la acest capitol, se preciza doar faptul că există asemenea locuri de distracție, ignorîndu-se prezentarea dotărilor. Era normal să fie așa, deoarece o discotecă „beneficia” de o dotare tehnică rudimentară (instalațiile de sunet aveau numeroase deficiențe, jocurile de lumină erau slabe și inexprisive, plus, eventual, unu sau două monitoare video).

De aceea, ne-am propus, să facem o scurtă prezentare a celor patru discotecă care există la ora actuală în Poiana Brașov.

Discoteca „Sport” (din hotelul cu același nume) este o discotecă privatizată; aparține firmei **FUNSON** (a domnului Sorin Gheorghiu) și O.N.T. Brașov. Programul este de la ora 22 la 3, iar intrarea este 4 \$ sau 23. Sonorizare foarte bună, jocuri de lumină inspirate și eficiente, muzică nouă și de calitate. După cum afirma domnul Sorin Gheorghiu, discoteca este „aprovizionată” săptămînal cu discuri noi.

O altă discotecă privatizată este cea din hotelul „Ciucas” care aparține firmelor **ROMANIAN HOLIDAYS** (reprezentată prin domnul Dan Ionescu) și Poiana Brașov S.A. Programul este de la 22 la 3, iar intrarea, 3 \$. Numeroase jocuri de lumină, sunet foarte bun, proiector cu ecran (cu diagonală de 2,5 m), mașină de fum; acestea sînt dotările discotecii „Ciucas”. Din nefericire această discotecă a păcătuit prin discontinuitate; numeroase reclamații ale turiștilor din

hotelul „Alpin” au făcut ca respectiva discotecă să stea închisă chiar 7 zile (consecutive). Săptămîna trecută discoteca a fost antifonată, motiv pentru care se speră ca pînă la sfîrșitul sezonului actual, să nu mai fie sinepe. Săptămînal sînt aduse noutăți muzicale (discuri și casete video) din Anglia.

Discoteca din hotelul „Piatra Mare” este patronată de Poiana Brașov S.A. Intrarea este 50 de lei. Programul, de la 22 la 2. De la intrare am fost neplăcut im-

DANSĂM LA MUNTE

presionat de sonorizare, în timp ce jocurile de lumină sînt vechi, depășite; pe lângă acest aspect nedorit, mai apare și lipsa becurilor. Aproape de ora închiderii, discoteca era plină cu tineri (în special români) ceea ce înseamnă că ei sînt dornici de distracție, fapt pentru care nu-și pot permite să „sanționeze” neglijențele organizatorice prin... absență. Căsierul Dan Olteanu a declarat: „Intrarea în discotecă a fost 3 \$ timp de vreo 7 zile, apoi s-a revenit la 50 de lei. Nu era public”. D.J.-ul Dorin Istrate are însă probleme mari: „De 4 luni de zile n-am luat salariul; sunetul este cum este, luminile sînt așa cum sînt. Am firmă particulară (DIRODISCO) și

sper ca săptămîna aceasta directorul stațiunii să semneze contractul. Voi putea să aduc boxe noi, lumini noi”.

Cofetăria „Teleferic” după ora 18 se transformă în discotecă. Programul este pînă la 22, dar se depășește ora dacă turiștii vor. La începutul sezonului, dotarea a fost făcută de Radio Progres București. D.J.-ul Cătălin Vasile este ajutat de prietenul său, Mihai Cominescu. Nici Cătălin nu este scutit de probleme: „Mi-am adus de acasă două compact-discuri pentru a îmbunătăți sunetul, un video recorder și un player. Între timp mi-au „căzut” difuzoarele de înalte. Le-am înlocuit cu ale mele. Sîmbătă și duminică intrarea este 150 de lei (100 de lei consumație obligatorie), astfel că se începează lunar peste 100.000 de lei, iar eu primesc între 2.500—3.000 de lei. Împart acest salariu cu Mihai. Deși sîntem în februarie nu mi-am primit încă banii promiși pentru noaptea de revelion (2.500 lei) și nici salariul pe lunile decembrie și ianuarie. Nu am cazare în Poiana pentru că sînt turiști străini. Sînt din Brașov, așa că trebuie să prind mașina de la 24, (ultima mașină), deoarece după această oră, pînă în Brașov, un taxi-parși cere 400 de lei. Primește muzica cu regularitate din Olanda. Deși regret, cred că este ultimul sezon în Poiana”.

Există o vizibilă discrepanță între dotarea tehnică a discotecilor privatizate și a celor de stat, unde D.J.-ilor nu li se asigură nici măcar condițiile minime pentru desfășurarea unei activități de calitate (nici nu poate fi vorba de acordarea unor drepturi bănești suplimentare pentru munca prestată noaptea de noapte, în condiții de zgomot).

C. TUDORAN

Cronica discotecilor

Rap — se aude din boxa instalată la Moxa

Tipa din fața mea parcă acționează sub auspiciile lozincii: „Nici un bob pierdut”. Și cu toate că e primăvară, nu precupește nici un efort. Cum începe să cînte Bob Marley, cum nu pierde ocazia să danseze. ■ V-ați lămurit deci cam care-i treaba eu tipes? și pe unde este ea situată: în fața mea. ■ Problema este următoarea: unde mă aflu eu? Nu vă mai perpelesc, v-o arunc așa dintr-o dată. Sînt la Moxa, de unde vă transmit în direc! ■ Moxa este o discotecă. Ea se cheamă așa fiindcă se înalță pe strada Mihail Moxa. Strada se numește astfel pentru că Mihail Moxa a fost cronicar în secolul 17. Unii zic despre Moxa, că ar fi discoteca studenților de la A.S.E. Dar nu este așa. Este de curînd renovată și repusă în funcțiune. Are un D.J., un ring de dans, un bar pe ale cărui rafturi se odihnesc fel de fel de sticle. În sticle se odihnesc tot felul de lichide. În lichide se odihnesc cite 3—5 stele sau 30—40 de grade. Numai că dansatorii nu se odihnesc deloc! ■ Dau legătura unei studente-dansatoare blonde: „Mă caracterizează faptul că mă numesc Roxana. E o atmosferă ispititoare aici la Moxa, trebuie să recunosc, o dovadă este chiar prezența ziaristilor. Știu că spațiul tipografic este restrîns, așa că nu mai fac alte aprecieri ci dau cuvîntul, în continuare, colegei mele Anca”. „Da, am preluat cuvîntul exact acum cînd cîntă MC Hammer. Mai ales cînd eu și alți colegi cit și prietena mea, Roxana, venim însoțite de Saïd și Ibrahim, cum este cazul acestei seri”. ■ În afară de declarațiile lui Saïd și Ibrahim nu știu ce v-aș mai putea povesti despre Moxa. Poate v-aș putea vorbi despre prețurile de la intrare, dar a venit primăvara și ele se tot dezgheață.

DAN DIACONESCU

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

In momentul in care Brian a inceput sa se clarifice asupra celor intimplate s-a ingreșat. Cu fiecare descoperire simtea ca se infurie tot mai tare. Prima tranzacție a lui Byrne fusese cu Reliant Shirt Corporation pentru fabricarea tricourilor cu inscripția, urmind ca firma parteneră să plătească 100 000\$. La început lui Brian suma i s-a părut umflată, dar după aceea a înțeles că doar în primele trei zile au fost vindute peste un milion de tricouri, iar banii au fost amortizați, ba s-a obținut și un beneficiu de trei ori mai mare. REMCO, una dintre cele mai mari și cunoscute fabrici de jucării din Statele Unite, a cumpărat licența pentru a fabrica păpuși care seamănă cu cei patru. Fabricaseră deja 100 000 și aveau precomenzi pentru încă o jumătate de milion. Păpușile erau atât de solicitate, încât fabricile corporative Lowel Toy, deși fabricau peste 35 000 pe zi, nu făceau față cererii. **The Wall Street Journal**, în analiza impactului financiar produs de Beatles, a estimat că în condițiile aceleiași cifre de afaceri la finalul primului an se vor fi vândut numai în America, produse Beatles în valoare de peste 50 milioane\$ și, în cazul în care și-ar menține popularitatea vânzările ar fi putut crește în anul următor.

Profitul personal al lui Byrne, estimat de Brian, ar fi urmat să fie de vreo 5 milioane. Brian era bolnav de supărare. **Gresise!** Profitul lor era neînsemnat. Se întreba cum vor reacționa băieții când vor afla. S-a hotărât să nu le spună încă. Dorința de a prelua el afacerea începuse să îl frământa. Era primul lui eșec major și se simțea ca un prost.

Anii '60 nu au fost doar o decadă, o eră, o epocă, ci mai ales o lungă succesiune de evenimente.

Avea ceva din sfîrșitul de secol parizian, din decadența Berlinului de dinaintea războiului, din strălucirea Hollywood-ului anilor '40 și din pasiunile sexuale ale acestei vite anilor '50. Era ca un roman al lui F. Scott Fitzgerald rescris de Ian Fleming. Ca toate dramele bune a avut un început, o desfășurare și un final. A fost singura foarte importantă perioadă creativă din istoria modernă, schimbînd irevocabil tot ce avea să urmeze în muzică, modă și în alte domenii. Abia în 1967, în plină desfășurare, revista „Time” a dat fenomenului un nume: „Swinging London” (Oscilanta Londră).

Peter Evans în comentariul său tăios și spiritual pe marginea acestei epoci — Goodbye Baby Amen! — sugerează că Swinging London s-a declanșat exact la ora 11 și 3 minute în 22 martie 1963, cînd John Dennis Profumo, ministrul de război, a luat cuvîntul în Camera Comunelor pentru a dezmințe (prinț-o mîncîună) relația lui cu manechinul Christine Keller. La 4 iunie, Profumo, recunoscînd că și-a mințit anterior colegii, își dă demisia din funcție și din parlament. Trei zile după, dr. Stephen Ward a fost arestat pentru orgii în înalta societate, ceea ce a distrus guvernul. Pe 3 august, Ward a luat o supra-doză de Nembatul și a decedat. Pe 2 octombrie, prim-ministrul Harold MacMillan și-a dat demisia aflîndu-se internat la King Edward VII Hospital pentru o operație de prostată. Swinging London a fost mai apoi inaugurată de apariția Beatles-ilor în „Sunday Night at the London Palladium”.

Pentru toată creativitatea și „excitement-ul” reale, Swinging London părea o glumă, o frondă capricioasă adusă vechii generații. Liderii acestei revoluții erau membrii așa-zisei noi aristocrații, proveniți din clasa muncitoare. De fapt, era atât de important să ai un trecut social modest pentru a fi acceptat în această societate, încît aristocrații năs-

cuți ca atare au renunțat la titlurile lor, iar Mick Jagger însuși încercase să acrediteze ideea că provine din „muncitorescul” East End, cînd de fapt lucrurile stăteau cu totul altfel. Cei mai populari noi actori erau Michael Caine și Terence Stamp, fiii unor modeste lucrători care vorbeau cu inconfundabilul accent Cockney.

Se manifestau o frondă și o aversiune generală împotriva tuturor convenționalismelor devenite desuete, stare manifestată inclusiv în alegerea profesiei. Pentru prima oară în istoria modernă a fi frizer era de invidiat și asigura celui în cauza un statut aparte. În 1965, de Crăciun, David Bailey a imortalizat Swinging London într-un gen de top, de colecție națională de personalități care includea doi actori (Caine și Stamp), opt cîntăreți de pop (inclusiv John, Paul și Mick Jagger), un artist pop (?), un decorator de interioare, doi manageri ai grupurilor pop (incluzîndu-l și pe Brian Epstein), patru fotografi, un frizer (Vidal Sassoon), un balerin (Rudolf Nureyev), trei manechine, un producător de film, un modist, plus cei doi criminali ai lumii întorlope, gemenii Kray.

GABRIELA ȘEICARU

(Va urma)

Istoria industriei sintetizatorului
Triumfătorii

ENSONIQ a fost prima producătoare americană care a înțeles exact imensa importanță a construirii chipurilor proprii. Fondată în 1980 de cîțiva ingineri care pînă atunci lucrau pentru firma COMMODORE, primul produs al acesteia a fost un toboșar electronic în varianta program pentru computer personal, a fost aclamată intens pe piața programelor pentru calculator. Bab Yannes era unul dintre fondatorii lui ENSONIQ care construiseră primul chip pentru computerul personal COMMODORE 64, care îl transforma pe acesta într-un sintetizator polifonic cu 3 voci. În 1982 el creează un altul similar aceluia care compune computerul AMIGA. Acest chip a stat mai apoi la baza fabricării MIRAGE-ului (1984), primul sampler la îndemina oricărui muzician din vremea aceea, iar mai tîrziu al lui ESQ-1 (1986), primul lor sintetizator digital.

Spre deosebire de predecesorii săi, ENSONIQ nu a vizat niciodată producția instrumentelor foarte complexe. „Pe noi întodeauna ne-a preocupat piața largă în tot ceea ce am făcut. Știm în același timp că puteam construi instrumente mult mai sofisticate, cu caracteristici sonore superbe pe care le-am fi vîndut, pentru scurt timp unui mic număr de avantați ai banului, dar mai de vreme sau mai tîrziu alții ar fi venit din urmă și ar fi pășit peste rămășițele noastre pentru că tehnologia lor le-ar fi permis să producă aparate poate la fel de bune ca ale tale dar la jumătate de preț. Sună a filozofie japoneză, nu? Noi nu credem că există nici o șansă potențială a rămînerii îndelungate pe piața cu instrumente foarte sofisticate. Cum arată liniile tehnologice la ENSONIQ ne spune Yannes: „Folosim tehnici de inserție automată a pieselor pe plăcile cu circuite imprimate. Testarea acestora se face de asemenea automat însă toate subsamblabilele sînt montate în carcase, manual, și asta spre deosebire de YAMAHA, a căror linii sînt total robotizate și verificate de

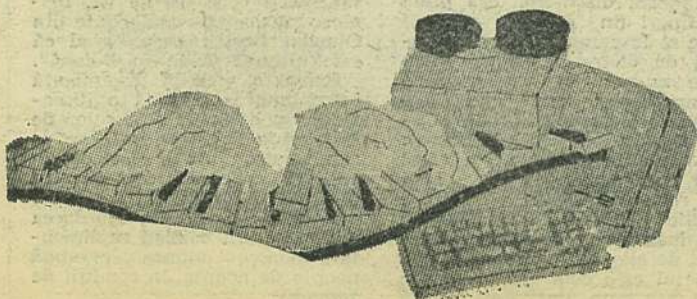
către un computer, care în cele din urmă este verificat de o persoană umană”.

John Skykun, inginer japonez, care a lucrat mult timp pentru multe din firmele americane cum ar fi ARP, SEQUENTIAL, KURZWEIL și MELLOTRON, adaugă: „Trebuie să fii deținătorul unui mare capital ca să îți beneficiezi de toate aceste tehnici de producție în masă și trebuie să ai în același timp o destul de largă piață de desfacere a produselor ca să îți permiți o așa de mare investiție. Nici una din firmele americane pentru care am lucrat nu deținea ambele potențiale. După părerea mea, singura companie care se inscrie pe această linie este ENSONIQ. Ei lucrează în același fel în care o fac japonezii cu succes de mulți ani. Cred de asemenea că există un punct comun între ENSONIQ și KURZWEIL.

Ambele companii au apărut cam în aceeași perioadă. ENSONIQ a intrat însă în joc cu un capital de numai un milion de dolari, în timp ce Kurzweil a avut din plecare un conducător în persoana lui Roy Kurzweil, care a fost capabil să investească 20 000 000 dolari în noua sa companie. Priviți însă la mica ENSONIQ de altă dată. Ei sînt acum una dintre principalele forte în industria actuală, iar Kurzweil abia acum începe să cîștige teren”. „Metodele de concepție și realizare ale instrumentelor în cadrul companiei Kurzweil sînt total diferite de cele ale lui Ensoniq”, declară doctorul Bob Moog. „În primul rînd Kurzweil începe prin a renunța la orice fel de compromis în ceea ce privește concepția încă din stadiul planșei, noi construim apoi instrumentul și o dată cu trecerea timpului, îmbunătățim tehnologia inițială pînă în momentul cînd prețul de cost scade destul pentru a fi abordabil. ceea ce nu și-a permis pînă acum nici o firmă americană constructoare cu claviatură”.

DORU CĂPLESCU

(va urma)

SPORT-POP-ROCK'N ROLL-UL
ȘI TELEVIZORUL

Iar cine-i lenes și amină face un păcat. Fiindcă va muri de neceaz acum cînd va observa că i-au luat-o alții înainte. Primul care a trimis o epistolă pe adresa acestei rubrici este Marian-Valentin Burlacu. Așadar, iată ce vă scrie: „Și acum să le spunem celor care nu au văzut „Jocul urii și al răzbinării” că filmul începe cu ultimele secunde ale războaielor napoleoniene. Armate în retragere, morți, răniți, incendii, mizerie, jaf și alte imagini groțesti pe care ni le oferă cu multă cruzime războaiete. Și toată intriga filmului pornește de la trădarea unui sergent și se invită în jurul dorinței de răzbunare a unui ofițer francez. Iar locul de desfășurare al acestei confruntări este același cu cel pe care se dispută „La soule”... Ba, mai mult, „La soule” îi dă prilej ofițerului de a se răzbuna pe trădător, fiecare personaj evoluînd în echipe rivale... Așadar, „La soule” devine o prelungire a războiului, o modalitate de a continua lupta, un joc al urii și al răzbinării.

Nu mai că ceea ce doream eu să vă spun este că recentul război din Golf ne-ar putea face mai inteligenți. De ce nu am renunța la acest perfid joc eu moartea? De ce nu ar deveni războiul anaeronic, așa cum prevedea Napoleon? De ce nu și-ar căuta nașunile gloria pe un teren de fotbal? De ce este încă nevoie de singe?

Iar dacă „La soule”, jocul urii și al răzbinării devine o prelungire a războaielor de ce nu ar deveni fotbalul o modalitate pașnică prin care războaiete ar fi considerate ana-

cronice?...”

Aceasta este întrebarea și la ea va răspunde numai viitorul. A doua scrisoare primită, în ordine cronologică, a fost expediată de Marian-Valentin Burlacu. Și nu e doar o coincidență de nume, ci și de persoană... De data asta, redăm în întregime textul:

„Simbătă am urmărit cu toții emisiunea sportivă de pe programul doi al Televiziunii Române, realizată de cîțiva tineri

sportiv. Dar...

Dar istoria fotbalului ne spune (iar dacă nu ne spune, atunci să o tragem de... limbă) că Franz Beckenbauer nu este singurul om din lume aflat în această fericită postură: de dublu cîștigător al Cupei Mondiale (1 titlu ca jucător în 1974 și 1 titlu ca antrenor în 1990). Tot căutînd noi prin amintiri i-am descoperit lui Franz un „frate vitreg”...

„Bătrîni” îl vor recunoaște ușor pe fratele vitreg al Prințului”. Ei îl știu supranumit „furnica”. În realitate în chemarea Mario Lobo ZAGALO. Prima „extremă falsă” din istoria fotbalului (are acum 60 de ani, din care mai bine de 40 i-a dăruit jocului cu mingea). Zagalo a cucerit medalie de aur la Campionatul Mondial din 1958, repetînd isprava la cel din 1962 (ambele ca jucător) pentru ca, în 1970 să aducă al treilea titlu mondial pentru Brazilia, de data aceasta ca antrenor.

Așadar, Franz Beckenbauer nu este singur. Iar dacă Beckenbauer era primul jucător din lume care atingea noul trofeu atribuit campioanelor mondiale în 1974 (Cupa F.I.F.A.), atunci Zagalo era ultimul antrenor din lume care stringea în brate Cupa „Jules Rimet” în 1970... Și credem că aceasta nu renește o întimplare.

Evident, am primit și alte plăcure de la alți cititori. Din păcate, totul se majorează, în ziua de azi, numai spațiul rubricilor noastre nu!

Dar, va veni ea și clipa aceea, fiți fără grijă!

DAN DIACONESCU

Cine-i harnic și ne scrie este publicat

redactori. Bineînțeles că admirăm elanul tineresc al acestora, pasiunea lor pentru sport și dorința lor de afirmare. Dar, fără a manifesta intenția de a da „cu parul” și de a le năru munca, sîntem nevoiți să facem o mică... mare corectură pentru a se evita o incurcătură.

Comentînd un reportaj dedicat unui print al gazonului — l-am numit desigur, pe Beckenbauer — unul din tinerii redactori sportivi a făcut o gafă memorabilă, afirmînd că Franz este „sigurul om din lume care a cîștigat titlul mondial la fotbal atât ca jucător, cit și ca antrenor”. Toată simpatia pentru Franz. Toată simpatia pentru tînărul redactor

STOP: Ascultați pop, rock?

Dai 3 lei și auzi ce nu vrei

Am să vă scriu azi o cronică radio care să vă dea putere, că v-ați luat de turînd pămînt și vă trebui putere să-l munciti. ■ Acum, poate dumneavoastră vă așteptați la un articol care să vă taie respirația?... Hai, fiți serioși, pîi de unde cutit de bucurie? Nu știți că articolul ăsta nu se găsește? ■ Observați cum vă introduc ușor, ușor, în subiectul cronicii? ■ Liberalizarea, deci, bătea la ușă acum vreo 10 zile. Nu i-a răspuns nimeni. Surprinzător, liberalizarea nu s-a enervat ba chiar a constatat că își luase de dimineață un ciorap pe dos. Și l-a pus pe față. Apoi a fortat usa. Înăuntru, coșogami-tea democrația: apartament bicameral. Liberalizarea pătrunde în casa omului și îl vede. Parcă nu știa totuși de unde să-l ia...

Hotărâste să-l ia de guler: „Ia scoate toți banii, să-ți calculez un pic impozitul!”. Dar omul nostru o întreabă: „Fetițo, unde naiba ai găsit ciorapi?” ■ Nu vă dați consternați cînd citiți rubrica de față! Este evident că ea n-are legătură decît cu emisiunile muzicale de la radio! Ce, n-am stabilit încă de săptămîna trecută că numai de așa ceva va fi vorba în spațiul ăsta? ■ Deși radioul nu mai stă pe Nufierilor, rufește tot pe post și le spală. Animatorii discotecii de simbătă trecută transmit, probabil, unui alt Dj.: „Gros, știm și noi să vorbim!” ■ „Mama săraca a plecat cu vaca!” — așa este prezentată o melodie superbă simbătă noaptea, dacă la „Stefan Gheorghiu” n-a fost și secție de disc-jockey. ■ Marți, la „Orele scrii”.

pe fondul piesei „Don't worry, be happy” s-a citit și anunțul: „Întreprinderea Pompe Funebre pune la dispoziția cumpărătorilor sîrie de mai multe categorii și materiale necesare înmormintării” ■ Vedeti nițel ascultător am fost totuși săptămîna asta. Mi s-a întimplat într-un 363 cu aparat de radio. Grozavă idee a trecut prin capul șoferului respectiv, auziți, să instaleze boxe prin toată mașina! Prin urmare, decît abonament la radio, mai bine la itebeu! (Chiar și un bilet de 3 lei e bun). Hai urmați-mi exemplul și dați-vă și dv. cu părerea în ce privește emisiunile de pop-rock transmise la radio. Publicarea scrisorilor primite pe această temă este garantată!

DAN DIACONESCU

BILL WYMAN

(Urmare din nr. 10)

Uneori mă întâlneam cu Doreen Samuels la the Scotch, și după o astfel de noapte în lunie, am condus-o acasă la Hatfield, Hertfordshire. La sose am încercat să găsim un locșor pentru a încheia cu succes noaptea, dar pînă la urmă am rămas în mașină într-o parcare pustie. Și chiar am reușit să facem ceva, în pofida condițiilor jalnice pe care ni le oferea MGB-ul meu! Asta ca să știți cum este viața de noapte a unui star de rock! Și alta: „Sint bogat și la fel sint Rolling Stones. Puteți să considerați că nu vom fi niciodată nevoiți să muncim”. Andrew Oldham a declarat asta în revista „Disc” din 4 iunie, cînd am primit al doispzecelea disc de aur pentru „Paint It, Black” în S.U.A. Cînd vorbea el, contul meu la Barclays avea 8311 lire, iar cel de la Chemical Bank — 365 de dolari. Din punct de vedere financiar, eram fericit că se apropia cel de-al cincilea turneu american, mai ales cu „Paint It, Black” în fruntea clasamentelor „Billboard”.

Dar trebuia să trecem prin o-bisnuitul chin cu hotelurile. Paisprezece dintre cele mai bune hoteluri din New York ne-au refuzat și, pe cînd Allen Klein protesta pe lingă procurorul general al New York-ului, susținînd că refuzurile ne-au afectat reputația și ne-au supus umilinței, ridicolului și rușinii, noi i-am dat în judecată, cerînd 5 milioane de dolari drept despăgubiri. Am susținut că refuzul este datorat discriminării din cauza naționalității noastre, încălcînd dreptul civil. Nu a fost nevoie să promovăm acțiunea, dar a făcut mult zgomot pentru noi.

Sosind la New York, ne-am instalat la Holiday Inn, singurul hotel decent care ne-a acceptat, apoi a început rutina. Am zburat cu o cursă charter la Lynn, Massachusetts, și nu a trebuit să așteptăm mult pînă au început să bubue artificiale la începutul în aer deschis cu 15.000 de spectatori. Concertul a mers bine, cu toate că ploua. Cînd am trecut la cîntecul de încheiere, „Satisfaction”, hoardele de adolescenți au făcut o breșă prin cordonul de vreo 75 de oameni de ordine. Cînd poliștii au fost copleșiți numeric și au început să folosească gaze lacrimogene, ne-am zis că ce e prea mult strică, ne-am oprit din cîntat și, tulînd-o de pe scenă, ne-am aruncat în două mașini care ne așteptau.

Concertele s-au desfășurat într-o relativă liniște pînă am ajuns la Hartford, Connecticut, unde era un haos absolut. La fel a fost și în Canada. La concertul de la Maple Leaf Gardens

din Toronto, pe 29 iunie, au venit 11.000 de fani iar o fată s-a cățarat pe plasa întinsă între scaune și scenă. După ce a stat agățată de marginea acesteia timp de minute întregi, ea a căzut în brațele unui polișt care se cățara tocmai după ea. „A fost o faptă prostească și periculoasă, dar, în impetuozitatea sa pură, a fost minunată”, scria Daily Star.

Simultan cu lansarea în Statele Unite a „Aftermath” am ținut o conferință de presă pe SS Sea Panther, o navă ancorată pe Hudson River care fusese închiriată de Klein. Aici am cunoscut-o pe Linda Eastman, viitoarea soție a lui Paul McCartney, care ne-a făcut poze. Mick și-a petrecut noaptea cu ea, iar ea a descris-o într-o revistă americană pentru adolescenți.

La Forest Hills Tennis Stadium în Queens, New York, erau 9.400 de fani și 375 de po-

După ce ne-am întors din turneul american, Brian s-a schimbat foarte mult. Faptul a fost remarcat într-un articol scris despre el în revista de adolescenți „Rave” de Dawn James: „Brian Jones pare să fi dispărut din atenția publicului! El nu are un loc prea proeminent în imaginea actuală a Rolling Stones. Pe vremuri, ciudatul pletos aproape mistic era cel mai popular dintre Stones, dar acum oamenii nu prea mai vorbesc despre el”. Dawn a cerut un interviu cu Brian dar a fost refuzat sec de Andrew: „Nu poți să-l vezi și nu poate să-ți declare nimic”. (O vreme Andrew nu a aranjat interviuri decît cu Mick și Keith, pentru a le întări poziția). De la sediul central al fan-cluburilor, Shirley Arnold i-a luat apărarea lui Brian: „Înțelept în privința popularității, se descurcă mai bine ca oricînd. Primește la fel de multe scrisori ca Mick și Keith. Pare să trezească instincte materne la fani”. Dar atitudinea în schimbare a lui Brian și însingurarea lui tot mai mare au fost confirmate de Rod Harrod la Scotch of St. James Club: „Anul trecut, înainte ca Brian să o fi întâlnit pe Anita, venea pe-aici în fiecare seară. Acum îl văd rar”.

Schimbările din formație au fost resimțite într-un tîrziu și de Brian. Statutul său de star nu era pus la îndoială, dar faptul evident că grupul era condus de Mick și Keith i s-a impus. Și, în timp ce Brian putea să înțeleagă poziția lui Mick, datorită rolului său de solist vocal, era mai puțin dispus să accepte orice superioritate a lui Keith, care era în mod sigur mai puțin popular în rîndul fanilor și care a contribuit cu mai puțină inventivitate muzicală la realizarea soundului nostru.

Personalitatea lui Brian era serios afectată, dar și contul său bancar contrasta cu cele ale lui Mick și Keith. După revenirea noastră din America, în contul meu erau 269 de lire, și nu cred că el să fi avut mai mult.

În timp ce Charlie și Shirley erau în vacanță în Grecia, Brian a făcut planuri să-și facă o vacanță în Maroc — o țară care-l fascina — împreună cu Anita și anticarul Christopher Gibbs, un prieten de-al său. Ei au zburat spre Tanger pe 28 august, dar călătoria a fost repede stricată de tensiunile ce au apărut între Brian și Anita. Acest cuplu, care s-a alcătuit datorită unui magnetism puternic, a început să se ciatine. Ei se certau pentru orice fleac, atît în camera lor cît și public, în restaurante. Au fost chiar unele povești despre bătăi și după o săptămînă Brian s-a întors la Londra cu mina dreaptă pusă în ghips. Au fost invocate diverse motive, la început că și-ar fi fracturat-o într-o escaladă, apoi Christopher a spus că Brian a încercat să o lovească pe Anita, dar a nimerit în rama metalică a unui geam, iar în final Brian a declarat că „am alunecat pe podeaua udă a băii”. Dintre cei care cunosteau felul lui Brian de a se purta cu femeile, nimeni nu s-a îndoit că fractura a provenit dintr-o altercație cu Anita. Lupta a început, și în septembrie Brian s-a culcat cu Marianne Faithfull, care a avut și o scurtă poveste cu Keith înainte de a începe să se vadă în secret cu Mick.

NIC TRUȚA
Traducere și adaptare
după Rolling Stone
(va urma)

memoriile unui "STONES"

liștiți cînd am eborbit cu elicopterul pentru concertul din noaptea lansării single-ului „Aftermath”. Multe dintre locurile scumpe de 5 și 10 dolari nu au fost vindute și stadionul nu era plin decît pe trei sferturi. La sfîrșit, fanii au rupt cordonul de poliție și s-a declanșat infernul. Asta a fost semnalul: Elicopterul ne-a înălțat în cerul New York-ului. Ne-am oprit apoi la un club din Manhattan să-l vedem pe puțin-cunoscutul Jimi Hendrix, care pe vremea aceea își spunea Jimmy James.

La Los Angeles, pe 3 august, Brian și cu mine am trecut prin toate barurile înainte de a ajunge la hotel la ora 3 dimineața. În cafenea am întâlnit o fată foarte draguță, îmbrăcată sexy, și după o porție de taclale a rămas să-și petreacă noaptea cu mine. Dimineața, cînd pleca, Keith a agățat-o pe coridor, și a rămas cu el restul dimineții. Peste cîteva zile, cînd Diane a sosit la Los Angeles pentru o vacanță de două săptămîni și ne-am închiriat o casă în Hollywood Hills, am descoperit că fata sexy îmi lăsase o... amintire dureroasă. A fost prima și singura dată în viața mea cînd o distracție s-a încheiat cu injecții de penicilină. De altfel, și Keith a pățit-o.

TOP TOP TOP 30 CURIERUL NATIONAL

Din acest număr topurile proprii, ale revistei noastre, vor fi realizate de Liviu Zamora, așa că de acum încolo vom intra pe făgașul rigurozității!

● Dragi prieteni, toate piesele propuse de voi au fost centralizate și au punctajul calculat, la care se vor adăuga punctele rezultate din scrisorile ce vor urma. La sfîrșitul fiecărui trimestru vom publica punctajul celor 3 luni (un top trimestrial), după care vom porni din nou de la 0. Aceasta, pentru a nu avantaja unele melodii care și-au creat deja un „bagaj” de puncte și pentru a permite noilor veniți să ducă o luptă... cinstită. Desigur, voi veți fi judecătoria. ● Rubrica separată a propunerilor va conține melodiile care v-au impresionat în mod deosebit în ultima vreme. Astfel vor fi sensibilizați și alți topiști, pentru a le urmări. Fără a fi cunoscută o melodie, oricît de reușită ar fi, nu are cum să cumuleze puncte din partea voastră.

● Topurile pop și rock internaționale sînt ale actualității, în ele pot pătrunde cîntece apărute cu cel mult un an în urmă. ● Pentru refrenele de suflet, cele mai vechi, veți avea la dispoziție un Top Nostalgie (construit în raport de sugestiile voastre, spre hard, blues, pop etc.).

Succes și... keep in touch!

TOP 5 POP R. 1 Nu mai vreau — Loredana Groza 164 p. 2. Ave Maria — Gabriel Cotabiță 157 p. 3. Soare din val — Silvia Dumitrescu 103 p. 4. Dă, Doamne, cîntec — Laura Stoica 92 p. 5. Frumoasă Doamnă — Daniel Iordăchioaie 86 p.

Ar urma: Un strop de cîntec — Nicu Alifantis 79 p., Fată dragă — Mădălina Manole 69p. Rockul iubirii — Mădălina Manole 63 p. Trup și suflet — Doina Matei și Mihai Pocorschi 58 p.

TOP 5 ROCK R. 1. Singur în

noapte — Compact 150 p. 2. Cenușă și diamant — Voltaj 144 p. 3. Ana — Cargo 135 p. 4. Oriunde te voi afla — Holograf 98 p. 5. Cina dragonului — Celelalte Cuvinte 88 p. În continuare au primit puncte: Totul sau nimic — Iris 82 p., Te aștept în prag — Compact C. 71 p., Lanțuri — Krypton 58 p. Pină-n zori — Roata 46 p. Fata de nisip — Pro Musica 45 p.

TOP 10 POP S. 1. Sadness-Part I — Enigma 210 p. 2. Freedom — George Michael 148 p. 3. I've Been Thinking About You — Londonbeat 126 p., 4. Pray — MC Hammer 122 p., 5. Ice Ice Baby — Vanilla Ice 120 p., 6. Crying In The Rain — A-ha 114 p., 7. Love Takes Time — Mariah Carey 92 p., 8. Tonight — New Kids On The Block 74 p., 9. World In My Eyes — Depeche Mode 63 p., 10. Mary Had A Little Boy — Snap 58 p.

TOP 10 ROCK S. 1. Thunderstruck — AC/DC 177 p., 2. Tease Me Please Me — Scorpions 139 p., 3. Money Talks — AC/DC 127 p., 4. Blaze Of Glory — Jon Bon Jovi 113 p., 5. Painkiller — Judas Priest 104 p., 6. Holy Smoke — Iron Maiden 95 p., 7. Something To Believe In — Poison 85 p., 8. Miracle — Jon Bon Jovi 82 p., 9. Holy Wars — Megadeth 49 p., 10. Crazy World — Scorpions 44 p.

LIVIU ZAMORA

Prospețimea clasamentelor depinde acum numai de VOI, de viteza expediției scrisorilor, de consecvența voastră. Săptămîna viitoare, topuri din lume (o bună sursă de informare și de inspirație). După 10 taloane consecutive, urmează premiile din acest motiv, cînd nu avem top propriu, talonul va lipsi!

D. J.

ENF

Adresa: București, str. Ministerului 2-4, sector 1